

[Henry Christensen.]

gangen i kommissionens arbejde, må man måske nok have lov til at sige, at det er kommissionens forslag mere end regeringens, der er til behandling i dag.

Personlig føler jeg trang til at understrege den tak, den højtærede finansminister rettede til lønningskommissionens både utrættelige og tålmodige formand, afdelingschef Ulrik Andersen, og tjenestemændene fra finansministeriet. Jeg tror, det gælder alle os menige medlemmer af kommissionen, såvel tjenestemandorganisationernes medlemmer som de politiske repræsentanter, at vi har følt stor tryghed og haft megen tillid til kommissionens dygtige ledelse. Måske bør jeg, der nok til tider har været et af de mere vanskelige medlemmer i kommissionen, i særlig grad benytte lejligheden til at understrege dette i dag.

Baggrunden for kravet om en ny lønningskommission med efterfølgende lønreform er kendt af de fleste medlemmer af det høje ting. Lønningsloven af 1946, der byggede på den forrige kommissions resultat, betød en betydelig lønmæssig fremgang for tjenestemændene. Systemet byggede imidlertid fortsat på en ordning med grundløn og reguleringstillægsportioner. I forventning på daværende tidspunkt om et kommende prisfald havde man ved lovens gennemførelse bevaret 20 portioner, men da vi så siden fik fortsat prisstigning, måtte antallet af portioner øges. Som et forsøg på at modvirke nivelleringen, der var en følge af, at portionerne ikke var procentvis opbygget, fik vi så de midlertidige tillæg, de særlige tillæg o. s. v. Alt sammen bevirkede det, at vi fik en meget forskellig og irrational lønfremgang blandt de forskellige tjenestemandsklasser med en ikke på forhånd tilsigtet nivellering til følge. Endvidere bevirkede det, at lønsystemet efterhånden blev så indviklet, at det store flertal af tjenestemænd simpelt hen var ude af stand til at efterregne, om den løn, de nu fik udbetalt, var i overensstemmelse med det i pågældende tjenestemandsløvs fastsatte. Et så uoverskueligt lønsystem kunne vi ikke i det lange løb bygge videre på. Det betød i virkeligheden også, at lovgivningsmagten efterhånden blev ude af stand til helt at vurdere virkningen af de

2-årige tillæg til lønningsloven af 1946, der efterhånden gennemførtes.

Der var andre ting. Der blev rejst stærke krav om ophævelse af lønforskellen mellem forsørgere og ikke-forsørgere. De fleste husker sikkert nok den ikke særlig efterfølgelsesværdige demonstration, vi havde for nogle år siden, med bunkebryllupper og efterfølgende skilsmisser, uagtet de pågældende tjenestemænd jo havde tiltrådt deres tjenestestillinger med fuldt kendskab til deres lønmæssige placering. Resultatet af kommissionens arbejde på dette område er imidlertid simpelt hen blevet, at der foreslås gennemført en lønordning med lige løn for lige arbejde. Den særlige, lavere løn for ikke-forsørgere foreslås altså ophævet, og dette sker, således som vi også hørte det fremhævet af det ærede medlem hr. Holger Eriksen, med fuld socialdemokratisk tilslutning. Man kan så måske meditere lidt over udviklingens gang — der er i hvert fald langt fra Karl Marx' lære om arbejde efter evne og løn efter behov.

Kritikken gjaldt endvidere pensionsordningerne. Man var enig om, at der trængtes til en sanering på dette område, og folkepensionens gennemførelse skabte en ny situation. Et andet af de strækt kritiserede områder var lønreguleringen. Det var imidlertid samtidig et af de områder, hvor kommissionen, i hvert fald på et vist tidspunkt, pludselig blev uarbejdsdygtig, men det skal jeg senere komme tilbage til.

Det resultat, vi har til behandling i dag vedrørende tjenestemændenes lønningsforhold, er under alle omstændigheder en betydelig, ja, vi har vel lov til at sige gennemgribende forenkling og rationalisering af hele systemet. Lovforslagene indeholder foruden de ny lønrammer samtidig betydelige forbedringer for tjenestemændene. Opstillingen af disse nye lønsystemer og lønrammer er sket med tilslutning fra alle de i kommissionen deltagende politiske repræsentanter. De er udtryk for et fælles ønske om den fremtidige lønmæssige placering af tjenestemændene. Jeg lægger megen vægt på denne fælles vurdering af vore tjenestemænd. Jeg tror, det er et sundt politisk tegn, om der blandt de politiske faktorer, der jo er statsmagtens repræsentanter, kan skabes en fælles og enig ind-